Nr. 411/C/2329/III-5/C/2013

Recurs în interesul legii expediat la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie la 5 decembrie 2013

Către
PREŞEDINTELE ÎNALTEI CURŢI DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE

În conformitate cu prevederile art. 514 din Codul procedură civilă, formulez prezentul

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar cu privire la „***interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 5 art. 201 şi art. 223 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil şi ale art. 6 alin. (4), art. 2512 şi art. 2513 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil raportat la dispoziţiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripţia extinctivă, republicat în referire la invocarea, de către instanţe, din oficiu ori de către părţi, după momentul procedural prevăzut de art. 2513 din Codul civil, a excepţiei prescripţiei extinctive, în cazul prescripţiilor începute sub imperiul Decretului nr. 167/1958, împlinite şi respectiv, neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil – 1 octombrie 2011***”.

Urmare sesizării nr. 4100/22 din 10 iunie 2013 a Colegiului de Conducere al Curţii de Apel Constanţa, transmisă prin adresa nr. 5/S.U./2013 din 17 iunie 2013 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie – Completul competent să judece recursul în interesul legii, s-a verificat practica judiciară în problema de drept enunţată, constatându-se caracterul neunitar al acesteia sub aspectul aplicării dispoziţiilor art. 2512 şi art. 2513 din Codul Civil, atât în cazul prescripţiilor începute şi neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, cât şi în cazul prescripţiilor neîncepute şi împlinite anterior intrării în vigoare a Codului civil, astfel:

I. Într-o primă orientare jurisprudenţială majoritară s-a considerat că, în cazul prescripţiilor extinctive începute anterior intrării în vigoare a Noului Cod civil şi neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, dispoziţiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958, act normativ sub imperiul căruia acestea au început să curgă[1], sunt pe deplin aplicabile, astfel încât instanţele de judecată pot invoca, din oficiu, excepţia prescripţiei extinctive, ca excepţie de fond, peremptorie, de ordine publică, în orice stare a pricinii, după cum şi părţile în favoarea cărora curge prescripţia pot invoca această excepţie în orice stadiu procesual, inclusiv în recurs.

În argumentarea acestor soluţii au fost invocate dispoziţiile art. 6 alin. (4) din Codul civil[2], precum şi cele cuprinse în art. 5 alin. (1) şi art. 201 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în

aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil[3].

S-a arătat că, întrucât normele cuprinse în art. 6 alin. (4) din Codul Civil şi art. 201 din Legea nr. 71/2011 nu fac nicio distincţie în privinţa regimului juridic aplicabil, legea care guvernează prescripţia extinctivă, sub toate aspectele, de drept material şi procesual, este legea sub imperiul căreia aceasta a început să curgă.

Derogările de la această regulă sunt expres şi limitativ prevăzute de art. 203 şi art. 204 din Legea nr. 71/2011, nome de strictă interpretare şi aplicare doar în privinţa cauzelor de suspendare şi de întrerupere a cursului prescripţiei extinctive, anume prevăzute[4].

În consecinţă, noul regim juridic al prescripţiei extinctive referitor la invocarea excepţiei prescripţiei exclusiv de către partea interesată şi momentul până la care aceasta o poate invoca, instituit prin art. 2512 şi art. 2513 din Codul civil[5] este aplicabil doar prescripţiilor care au început să curgă după data intrării în vigoare a acestui act normativ - 1 octombrie 2011. (*Anexa I*)

II. În a doua orientare jurisprudenţială minoritară, identificată în litigii începute după data intrării în vigoare a Codului Civil, s-a considerat că dispoziţiile de procedură cuprinse în art. 2512 şi art. 2513 din acest act normativ sunt de imediată aplicare, astfel încât prescripţia extinctivă nu mai poate fi invocată de instanţă, din oficiu ori de către părţi, direct în căile de atac, ci doar de cel în folosul căruia prescripţia curge, prin întâmpinarea depusă în faţa primei instanţe sau, cel mai târziu, la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate.

În acest sens, au fost invocate prevederile art. 5 alin. (2) şi art. 223 din Legea nr. 71/2011, arătându-se că dispoziţiile de procedură referitoare la condiţiile invocării excepţiei prescripţiei, fiind de imediată aplicare, sunt incidente în acele litigii în care procesul a început după intrarea în vigoare a Codului civil[6].

Contrar, ar însemna să fie negate caracterul şi efectul novator al dispoziţiilor din Codul civil care, comparativ cu reglementarea anterioară a instituţiei prescripţiei extinctive conţinută în Decretul nr. 167/1958, republicat, a adoptat o concepţie diferită asupra regimului juridic aplicabil excepţiei prescripţiei, aceasta fiind normată, în prezent, prin reguli de ordine privată. (*Anexa II*).

Apreciez prima orientare jurisprudenţială ca fiind în litera şi spiritul legii pentru următoarele considerente:

Una dintre importantele modificări aduse instituţiei prescripţiei extinctive prin Legea nr. 287/2009, privind Codul civil constă în aceea că aceasta nu mai este o instituţie juridică de ordine publică, astfel cum era concepută prin Decretul nr. 167/1958, ci una de ordine privată[7].

Astfel, începând cu 1 octombrie 2011, s-a revenit la reglementarea Codului civil din 1864 care, la art. 1841 prevedea că, în materie civilă, judecătorii nu pot aplica prescripţia dacă cel interesat nu va fi invocat acest mijloc, iar în art. 1839 stabilea ca partea în folosul căreia curge prescripţia poate să renunţe expres sau tacit la beneficiul dreptului câştigat[8].

Bunăoară, caracterul relativ al excepţiei prescripţiei extinctive, ca excepţie de fond, peremptorie, rezultă din prevederile art. 2512 şi art. 2513 ale Codului civil din 2009, dispoziţii în virtutea cărora, prescripţia nu operează de drept ci, pentru a produce efecte juridice, ea trebuie invocată *in limine litis,* de partea în folosul căreia curge - debitorul obligaţiei, personal sau prin reprezentant legal, judiciar sau convenţional, precum şi de persoanele indicate la art. 2514 din

Codul civil[9]; organul de jurisdicţie nu poate invoca, din oficiu, această excepţie chiar dacă invocarea sa ar fi în folosul statului sau al unităţilor administrativ teritoriale.

Pe această cale, s-a răspuns unor propuneri de *lege ferenda* care pledau în favoarea revenirii la caracterul relativ al excepţiei prescripţiei, avut de această instituţie în reglementarea Codului civil de la 1864, mult mai potrivit cu principiul disponibilităţii[10], scopul legii fiind acela de a lăsa prescripţia la atitudinea diligentă a părţilor, atitudine care nu trebuie să fie înlocuită de rolul activ al organului de jurisdicţie[11].

În schimb, sub imperiul Decretului nr. 167/1958, intrat în vigoare la data de 21 aprilie 1958 şi până la abrogarea acestuia prin art. 230 lit. p) din Legea nr. 71/2011, era cvasi-unanim acceptat, în literatura juridică, dar mai ales, în practica judiciară, caracterul absolut al excepţiei prescripţiei extinctive, ca o consecinţă inerentă a faptului că prescripţia extinctivă constituia, în viziunea decretului, o instituţie de ordine publică, destinată ocrotirii intereselor generale şi asigurării stabilităţii raporturilor juridice civile[12]. Caracterul imperativ al normelor având ca obiect prescripţia extinctivă şi, mai ales, conţinutul normativ al art. 18 din acest decret, au fundamentat orientarea doctrinară majoritară, precum şi practica judiciară anterioară, în sensul recunoaşterii caracterului absolut al acestei excepţii[13].

Ca o consecinţă a caracterului relativ al excepţiei prescripţiei extinctive, prin art. 2513 din Codul civil din anul 2009, normă de procedură, conţinută de legea materială[14], s-a prevăzut că prescripţia poate fi opusă numai în primă instanţă, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate, astfel încât excepţia nu ar putea fi invocată de părţi în căile de atac şi, cu atât mai puţin, de instanţele de control judiciar, din oficiu.

Prin urmare, în concepţia Codului civil din anul 2009, dacă cel interesat nu se prevalează de prescripţie în *limine litis,* fiind decăzut din dreptul de a o mai invoca, instanţele de judecată trebuie să soluţioneze pretenţiile pe fondul dreptului, ca şi când dreptul la acţiune nu ar fi fost prescris.

Pentru **rezolvarea problemei de drept inter-temporal** constând în a se răspunde la întrebarea dacă, după intrarea în vigoare a Codului civil din anul 2009, instanţele de judecată ar mai putea invoca, din oficiu, excepţia prescripţiei extinctive şi, respectiv, dacă părţile ar mai putea invoca aceeaşi excepţie, direct în căile de atac, atunci când prescripţiile au început înainte de 1 octombrie 2011, sunt relevante dispoziţiile art. 201, cuprinse în Capitolul VIII – <<*Dispoziţii cu privire la cartea a VI-a „Despre prescripţia extinctivă, decăderea şi calculul termenelor" a Codului Civil*>> – Secţiunea 1 – << *Dispoziţii tranzitorii şi de punere în aplicare a cărţii a VI-a „Despre prescripţia extinctivă, decăderea şi calculul termenelor" a Codului Civil*>> din Legea nr. 71/2011, potrivit cărora, „*prescripţiile **începute şi neîmplinite** la data intrării în vigoare a Codului civil sunt şi rămân supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit*".

În acelaşi sens sunt şi prevederile referitoare la principiile de aplicare în timp a legii civile, conţinute de art. 6 alin. (4) din Codul civil, potrivit cărora, „*prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi **sunt în întregime** supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit*".

Aşadar, se observă că, **prescripţiile extinctive începute înainte de 01 octombrie**

2011 şi neîmplinite până la această dată, reprezentând situaţii juridice în curs de realizare – *facta pendentia* - rămân supuse legii vechi, dându-se satisfacţie principiului respectării aşteptărilor legitime ale părţilor[15].

Excepţiile de la această regulă sunt expres şi limitativ instituite prin art. 202 şi art. 203 din Legea nr. 71/2011 care se referă la cazurile de suspendare prevăzute de art. 2532 pct. 6 şi 7 din Codul civil, respectiv, cazul de întrerupere a cursului prescripţiei, prevăzut de art. 2539 alin. (2) teza a II-a din Codul civil, aceste dispoziţii tranzitorii particulare reprezentând, în esenţă, o revenire la principiul aplicării imediate a legii civile noi, consacrat ca atare de art. 6 alin. (5) din Codul civil şi art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

Aşadar, faţă de împrejurarea că dispoziţiile art.201 din Legea nr.71/2011 nu conţin nicio distincţie, permiţând aplicarea regulii de interpretare *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus,* precum şi faţă de sintagma „*în întregime*", conţinută de art.6 alin.(4) al Codului civil, **legea sub imperiul căreia prescripţia a început să curgă va guverna atât aspectele de drept material, cât şi pe cele de drept procesual referitoare la prescripţie,** chiar dacă aceasta s-a împlinit după intrarea în vigoare a Codului civil[16].

Dacă în privinţa prescripţiilor începute şi neîmplinite la data de 1 octombrie 2011, ca situaţii juridice în curs de realizare, rămân aplicabile dispoziţiile legale sub imperiul cărora acestea au început să curgă, a *fortiori,* **prescripţiile începute şi împlinite la data intrării în vigoare a Codului civil,** constituind *facta praeterita*, sunt supuse dispoziţiilor sub imperiul cărora au început să curgă şi s-au împlinit[17].

Această soluţie rezultă şi din aplicarea principiului neretroactivităţii legii civile, consacrat de art. 6 alin. (1) teza a II-a din Codul civil, precum şi dintr-o interpretare *per a contrario* a prevederilor art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011.

În plus, în doctrină[18] s-a arătat că, în procesele începute anterior intrării în vigoare a Codului civil, aflate în curs de judecată la data de 1 octombrie 2011, soluţia aplicării legii civile vechi poate fi motivată şi pe dispoziţiile art. 223 din Legea nr. 71/2011, deoarece procesul se afla în curs de desfăşurare la data de 1 octombrie 2011.

Totuşi, dispoziţiile art.223 din Legea nr.71/2011 nu pot conduce la înlăturarea regulii consacrate prin art. 201 din aceeaşi lege.

Astfel, aplicarea prevederilor art. 223, conţinute în Cap. X – „*Dispoziţii finale*"din Legea nr.71/2011 este condiţionată de lipsa unor prevederi exprese, contrare, în cuprinsul aceluiaşi act normativ.

Or, după cum s-a arătat în precedent, Legea nr. 71/2011 conţine o astfel de prevedere contrară în cadrul secţiunii dedicate nomelor tranzitorii şi de punere în aplicare a Cărţii a VI a Codului Civil, astfel încât, din perspectiva problemei de drept analizate, este lipsit de relevanţă faptul că procesul a început după data de 1 octombrie 2011.

Criteriul temporal, reprezentat de data începerii procesului, a fost utilizat ca un argument adiţional în susţinerea tezei la care achiesăm, doar atunci când procesul a început anterior intrării în vigoare a Codului civil.

Nici prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011 ce dau expresie principiului aplicării imediate a legi civile noi cu privire la *facta pendentia* nu ar putea conduce la o concluzie contrară

celei susţinute de orientarea jurisprudenţială majoritară, întrucât acestea, fiind incluse în Capitolul I – „*Dispoziţii generale*” al legii de punere în aplicare a Codului Civil au caracterul unor dispoziţiilor tranzitorii generale, aplicabile doar în măsura în care, în cuprinsul aceluiaşi act normativ nu se regăsesc dispoziţii tranzitorii speciale, cum este cazul prevederilor art. 201, referitoare la prescripţie.

Or, prin art. 6 alin. (4) din Codul civil şi art. 201 din Legea nr. 71/2011 se instituie derogări de la principiul aplicării imediate a legii civile noi pentru *facta pendentia*[19].

Aşadar, considerăm că nu poate fi primit argumentul orientării jurisprudenţiale minoritare, împărtăşit şi de o parte a literaturii de specialitate potrivit căruia art. 2513 din Codul civil, conţinând norme de procedură, este de imediată aplicare[20], întrucât acestui punct de vedere i se opun argumentele de interpretare gramaticală, logică şi sistematică prezentate în precedent.

*

Concluzionând, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 5 art. 201 şi art. 223 din Legea nr. 71/2011 şi art. 6 alin. (4) din Codul civil, prevederile art. 2512 şi art. 2513 din Codul civil referitoare la invocarea excepţiei prescripţiei extinctive nu sunt aplicabile prescripţiilor începute anterior datei de 1 octombrie 2011, chiar dacă s-au împlinit ulterior acestei date.

Dispoziţiile art. 2512 şi art. 2513 din Codul civil sunt aplicabile numai prescripţiilor extinctive care încep să curgă după intrarea sa în vigoare.

Dispoziţiile art. 18 din Decretul nr. 167/1958 rămân aplicabile în privinţa prescripţiilor extinctive care au început să curgă în perioada cât acest act normativ a fost în vigoare, chiar dacă procesul a început după data de 1 octombrie 2013.

Pentru aceste motive, în temeiul dispoziţiilor art. 517 din Codul de procedură civilă, solicit admiterea recursului în interesului legii şi pronunţarea unei decizii prin care să se asigure interpretarea şi aplicarea unitară a legii.

PROCUROR GENERAL,
TIBERIU MIHAIL NIŢU

---

[1] Potrivit dispoziţiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripţia extinctivă, republicat în Buletinul Oficial, nr. 11 din 15 iulie 1960: „*Instanţa judecătorească şi organul arbitral sunt obligate ca, din oficiu, să cerceteze, dacă dreptul la acţiune sau la executarea silită este prescris.”;*

[2] Potrivit art. 6 alin. (4) din Legea nr. 287/20009 privind Codul civil, republicată în Monitorul oficial, partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011: „*Prescripţiile, decăderile şi uzucapiunile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit.*";

[3] Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul oficial, partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011: „*Dispoziţiile Codului civil se aplică tuturor actelor şi faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârşite după intrarea sa în vigoare, precum şi situaţiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare*", iar potrivit art. 201 din acelaşi act normativ: „*Prescripţiile începute şi neîmplinite la data intrării în vigoare a Codului civil sunt şi rămân supuse dispoziţiilor legale care le-au instituit.*";

[4] Potrivit art. 203 din Legea nr. 71/2011: „*Dispoziţiile art. 2.532 pct. 6 şi 7 din Codul civil privitoare la suspendarea cursului prescripţiei se aplică şi în cazul prescripţiilor începute înainte de intrarea în vigoare a Codului civil, dacă împrejurările care atrag suspendarea s-au produs după această din urmă dată*", iar potrivit art. 204 din acelaşi act normativ: „*Dispoziţiile art. 2.539 alin. (2) teza a II-a din Codul civil se aplică şi în cazul cererii de chemare în judecată sau de arbitrare introduse după intrarea în vigoare a Codului civil.*";

[5] Potrivit **art. 2512 din Codul civil –Invocarea prescripţiei de partea interesată** :
„(1) Prescripţia poate fi opusă numai de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, şi fără a fi ţinut să producă vreun titlu contrar ori să fi fost de bună-credinţă.
(2) Organul de jurisdicţie competent nu poate aplica prescripţia din oficiu.
(3) Dispoziţiile prezentului articol sunt aplicabile chiar dacă invocarea prescripţiei ar fi în interesul statului sau al unităţilor sale administrativ-teritoriale.";
Art. 2513 din Codul Civil – Momentul până la care se poate invoca prescripţia: „*Prescripţia poate fi opusă numai în primă instanţă, prin întâmpinare sau, în lipsa invocării, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate.*";

[6] Potrivit art. 5 alin. (2) din Legea nr. 71/2011: „*Dispoziţiile Codului civil sunt aplicabile şi efectelor viitoare ale situaţiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acestuia, derivate din starea şi capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiaţie, adopţie şi obligaţia legală de întreţinere, din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, şi din raporturile de vecinătate, dacă aceste situaţii juridice subzistă după intrarea în vigoare a Codului civil.*"
Art. 223 din Legea nr. 71/2011 are următorul conţinut: „*Dacă prin prezenta lege nu se prevede altfel, procesele şi cererile în materie civilă sau comercială în curs de soluţionare la data intrării în vigoare a Codului civil se soluţionează de către instanţele legal învestite, în conformitate cu dispoziţiile legale, materiale şi procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite.*";

[7] G. C. Frenţiu – „***Comentariile Codului Civil. Prescripţia extinctivă, decăderea şi calcul termenelor***", Editura Hamangiu, Bucureşti, 2012, p. 29-30; G. Boroi, L. Stănciulescu – „***Instituţii de drept civil în reglementarea noului Cod civil***", Editura Hamangiu, Bucureşti, 2012, p. 277;
S-a arătat că afirmarea caracterului relativ al excepţiei prescripţiei este în acord cu soluţiile legislative de drept comparat, inclusiv cu reglementările internaţionale (Convenţia de la New York privitoare la prescripţia în materia vânzării internaţionale de bunuri imobile; Principiile UNIDROIT aplicabile contractelor comerciale internaţionale, iar prescripţia poate fi opusă numai de partea interesată care poate renunţa atât înainte, cât şi după împlinirea ei la beneficiul termenului scurs ori, după caz, la beneficiul prescripţiei împlinite (M. Nicolae – „***Codex Iuris Civilis, Tomul I, Noul Cod Civil. Ediţie critică***", Universul juridic, Bucureşti, 2012, p. LVII);

[8] S-a arătat şi că pe planul efectelor prescripţiei, în concepţia noului Cod civil, aceasta nu operează de plin drept, nici *ope iudicii*, ci numai *ope exceptionis* [art. 2506 alin.(1)], la cererea persoanei interesate (art. 2512), făcută *in limine litis* (art.2513) - M. Nicolae, „***Codex...***", *precit*, p. CLIII;

[9] Potrivit art. **2514 din Codul civil – Invocarea excepţiei de către alte persoane** – „*Codebitorii unei obligaţii solidare sau indivizibile şi fideiusorii pot invoca prescripţia, chiar dacă unul dintre debitori a neglijat să o facă ori a renunţat la ea. Tot astfel o pot face creditorii celui interesat, precum şi orice altă persoană interesată*".
În doctrină, s-a precizat că interesul justificat de terţii care invocă prescripţia trebuie să fie unul material sau moral, atât pentru invocarea, cât şi pentru admiterea excepţiei. Însă, această posibilitate nu transformă excepţia prescripţiei în una absolută, deoarece atâta timp cât ea nu mai poate fi invocată de instanţă, din oficiu, nu se mai poate susţine un asemenea caracter (A Vasile - „***Excepţiile procesuale în noul Cod de procedură civilă***", Editura Hamangiu, Bucureşti, 2013. p. 437);

[10] C. Hageanu – „***Invocarea din oficiu şi în orice fază a procesului a incidenţei prescripţiei extinctive începute înainte de interesarea în vigoare a Noului Cod Civil***" în Dreptul nr. 11/2012, p. 110;

[11] A. Vasile , *op. cit.,* p. 437. Autoarea citată precizează că organul de jurisdicţie nici nu ar putea pune în discuţia părţilor, excepţia prescripţiei extinctive, deoarece în ipoteza în care îi atrage pârâtului atenţia asupra existenţei posibilităţii de a se apăra prin invocarea prescripţiei, ar fi golit de conţinut caracterul relativ al excepţiei, de vreme ce orice pârât va avea interesul să se opună acţiunii prin invocarea excepţiei. De altfel, folosirea verbului „*invoca*" în alin. (3) al art. 2512 îndreptăţeşte ideea că alin. (2) înţelege prin verbul a „*aplica*" tot operaţiunea de invocare, ipotezele reglementate prin cele două alineate sunt, ca raţiune şi

soluţii, identice. În acelaşi sens, s-a arătat şi că „*rolul activ al judecătorului nu trebuie, în niciun caz să rupă garanţia de echidistanţă pe care instanţa trebuie să o menţină faţă de părţi, în acord cu obligaţia de imparţialitate, ca garant al aplicării tuturor principiilor procesuale pe care codul le prescrie*” – V. Dănăilă, „***Noul Cod de procedură civilă. Comentariu pe articole***”, Vol. I, Editura Hamangiu, Bucureşti, 2013, p. 551. În schimb, o altă parte a doctrinei a considerat că, deşi excepţia relativă nu va putea fi pusă în discuţie de instanţă, totuşi, în baza rolului său activ, aceasta poate să atragă atenţia părţii în drept să o invoce – dacă nu este asistată de avocat sau de mandatar licenţiat în drept – asupra dreptului de a invoca excepţia - M. Tăbârcă, Gh. Buta – „***Codul de procedură civilă, comentat şi adnotat cu legislaţie, jurisprudenţă şi doctrină***”, ediţia a II-a, Editura Universul Juridic, Bucureşti, 2008, p. 494 şi urm, *apud* V. Dănăilă, *precit*., I. Deleanu – ***„Tratat de procedură civilă; Noul Cod de procedură civilă***”, Vol. I, Ed. rev., completată şi actualizată, Bucureşti, Universul Juridic, 2013, nota 3, p. 947;

[12] Al. Bacaci – „***Excepţiile de procedură în procesul civil***”, Editura Dacia, Cluj – Napoca, 1983, p. 121-126; V. M. Ciobanu – „***Tratat teoretic şi practic de procedură civilă***”, Vol. II, Editura Naţional, Bucureşti, 1997, p. 120; Al. Suciu - „***Excepţiile procesuale în Noul Cod de procedură civilă***”, Universul Juridic, Bucureşti, 2012, p. 189-190;

[13] Interpretarea dată art. 18 din Decretul nr. 167/1958, rep., în sensul instituirii obligaţiei instanţei de judecată de a aplica prescripţia, chiar dacă părţile se opun, a fost criticată de unii autori, afirmându-se că sintagma folosită de text, de cercetare a prescrierii dreptului la acţiune nu înseamnă obligativitatea aplicării acesteia ori a constatării, din oficiu, a împlinirii prescripţiei, stingerea dreptului material la acţiune putând fi opusă doar de beneficiarul prescripţiei împlinite (câştigate) – M. Nicolae, „***Prescripţia extinctivă***”, Editura Rosetti, Bucureşti, 2004, pp. 592-593;

[14] O atare tehnică de reglementare a fost impusă de necesitatea realizării unei corelări între dreptul material şi cel procesual până la adoptarea noului Cod de procedură civilă (în acest sens, A. Vasile, *op. cit*., p. 438; C. Hageanu, *op.cit.,* nota 16, p. 111);

[15] M. Nicolae – „***Codex...*** ”, *precit*, p. CVII;

[16] În acest sens, G. Boroi, L. Stănciulescu, *op.cit.,* p.7; C. Hageanu, *op.cit.,*p.111; G. C. Frenţiu *op.cit.,* p. 35;

[17] C. Hageanu, *op. cit.,* p. 112;

[18] G. Boroi, L. Stănciulescu, precit.;

[19] G. Boroi, L.Stănciulescu, *precit*.;

[20] În acest sens, H. Ţâţ în „***Noul cod civil. Comentarii, doctrină şi jurisprudenţă***”, Vol. III, comentariu nr. 3 cu privire la art. 2513, Editura Hamangiu, Bucureşti, 2012, p. 942;